

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

DIH-023-10(10)/14/JS

Warszawa, 14 kwietnia 2014 r.

DECYZJA DIH-1/25/2014

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 267), art. 1 ust. 3, art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (Dz.U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219 z późn. zm.), art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po rozpatrzeniu odwołania przedsiębiorcy IGLOTEX Kraków Sp. z o.o. z siedzibą w Krzeszowicach od decyzji Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach nr 95/2013 z dnia 23 grudnia 2013 r. (nr akt sprawy: BŻ.8361.239.2012) na mocy której, ww. przedsiębiorcy wymierzono karę pieniężną w łącznej wysokości 5.066,00 zł (słownie: pięć tysięcy sześćdziesiąt sześć złotych), na którą składa się:

- kara w kwocie 4.566,00 zł (słownie: cztery tysiące pięćset sześćdziesiąt sześć złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego produktu,
- kara w kwocie 500,00 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu produktu nieodpowiadającego wymaganiom w zakresie jakości handlowej

utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję.

UZASADNIENIE

W dniach 27-28 września 2012 r., w toku kontroli przeprowadzonej przez inspektorów reprezentujących Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach – zwanego dalej „Świętokrzyskim WIIH”, w hurtowni IGLOTEX Wodzisław Sp. z o.o. zlokalizowanej w Skroniowie 137, 28-300 Jędrzejów należącej do przedsiębiorcy IGLOTEX Wodzisław Sp. z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim do badań laboratoryjnych pobrano próbki z:

- partii 100 kg filetów z dorsza bałtyckiego z/sk, (*Gadus morhua*) pojedynczo mrożonych IQF, głęboko mrożonych o zawartości glazury 10%, w opakowaniach a’5 kg, kraj pochodzenia Polska, rejon połowu FAO 27IIID, w cenie sprzedaży 22,83 zł/kg o łącznej wartości 2.283 zł, oznaczonych datą minimalnej trwałości 17.11.2012 r. i datą produkcji

17.11.2011 r., wyprodukowanych w Polsce dla IGLOTEX S.A. ul. Leśna 2, 83-220 Skórcz, zwanych dalej „filetami z dorsza bałtyckiego”,

- partii 485 kg filetów z mintaja (*Theragra chalcogramma*) b/s indywidualnie mrożonych, glazurowanych, głęboko mrożonych, „NEPTUN”, o zawartość glazury 35%, w opakowaniach a’5 kg, kraj pochodzenia Chiny, rejon połowu FAO 61 Ocean Spokojny, w cenie sprzedaży 7,60 zł/kg o łącznej wartości 3.686 zł, oznaczonych datą minimalnej trwałości 10.2013 r., importowanych przez Wilbo S.A. ul. Przemysłowa 8, 81-029 Gdynia zwanych dalej „filetami z mintaja”.

Pobranie ww. produktów do badań udokumentowano protokołem pobrania próbki nr 082663 z dnia 28 września 2012 r. oraz protokołem pobrania próbki kontrolnej 082664 z dnia 28 września 2012 r.

Badania przeprowadzone przez Laboratorium Kontrolno-Analityczne Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Kielcach, zwane dalej „*Laboratorium w Kielcach*”, wykazały, że:

- zbadana próbka filetów z dorsza bałtyckiego wykazała niewłaściwe cechy organoleptyczne, tj. smak pusty z posmakiem chemicznym, zawyżoną zawartość glazury (stwierdzono 15% przy deklaracji 10%) oraz obecność fosforu dodanego nie wykazanego w oznakowaniu produktu. Powyższe udokumentowano w Sprawozdaniu z badań nr 392 z dnia 4 października 2012 r.,
- zbadana próbka filetów z mintaja wykazała niewłaściwe cechy organoleptyczne tj. niewłaściwą teksturę filetów oraz niewłaściwy smak i zapach. Powyższe udokumentowano w poprawionym Sprawozdaniu z badań nr 393 z dnia 29 października 2012 r.

Pismem z dnia 11 października 2012 r. Świętokrzyski WIIH poinformował przedsiębiorcę IGLOTEX Wodzisław Sp. z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim o wynikach badań laboratoryjnych jednocześnie załączając sprawozdania z tych badań.

Kontrolowany przedsiębiorca IGLOTEX Wodzisław Sp. z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim nie złożył wniosku o przebadanie próbek kontrolnych zakwestionowanych produktów.

W związku z powyższym Świętokrzyski WIIH pismem z dnia 30 października 2012 r. poinformował ww. przedsiębiorcę o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej określonej w art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o jakości handlowej*”, a także poinformował o przysługującym prawie do zapoznania się z aktami i wypowiedzenia się co do zebranych dowodów. Powyższe pismo Świętokrzyskiego WIIH przedsiębiorca IGLOTEX Wodzisław Sp. z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim otrzymał w dniu 2 listopada 2012 r. i nie skorzystał z przysługujących mu praw.

W dniu 10 grudnia 2012 r. Świętokrzyski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Kielcach wydał decyzję nr 112/2012 (nr akt sprawy: BŻ.8361.239.2012), którą

przedsiębiorcy IGLOTEX Wodzisław Sp. z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim wymierzono:

- na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 4 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 4.566,00 zł (słownie: cztery tysiące pięćset sześćdziesiąt sześć złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego produktu, tj. dorsza bałtyckiego,
- na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną w wysokości 500,00 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu produktu nieodpowiadającego wymaganiom w zakresie jakości handlowej, tj. filetów z mintaja.

W wydanej decyzji prawidłowo pouczone stronę o możliwości i terminie złożenia środka zaskarżenia. Decyzja została doręczona stronie w dniu 13 grudnia 2012 r.

W dniu 14 stycznia 2013 r. za pośrednictwem Świętokrzyskiego Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej w Kielcach do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zwanego dalej również „Prezesem UOKiK” wpłynęło odwołanie przedsiębiorcy IGLOTEX Kraków Sp. z o.o. z siedzibą w Krzeszowicach, będącego następcą prawnym strony postępowania. Niniejsze odwołanie nadano w placówce pocztowej operatora publicznego w dniu 2 stycznia 2013 r.

Dokonując analizy dostarczonego materiału dowodowego, Prezes UOKiK zauważył, że odwołanie zostało wniesione po przewidzianym ustawowo terminie do wniesienia odwołania.

Zgodnie z art. 129 § 2 Kpa odwołanie wnosi się w terminie czternastu dni od dnia doręczenia decyzji stronie, a gdy decyzja została ogłoszona ustnie – od dnia jej ogłoszenia stronie.

Z akt sprawy wynika, iż decyzja została doręczona stronie w dniu 13 grudnia 2012 r. natomiast odwołanie przedsiębiorcy IGLOTEX Kraków Sp. z o.o. z siedzibą w Krzeszowicach, będącego następcą prawnym przedsiębiorcy IGLOTEX Wodzisław Sp. z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim nadano w placówce pocztowej operatora publicznego w dniu 2 stycznia 2013 r. Natomiast czternastodniowy termin do wniesienia środka odwoławczego w przedmiotowej sprawie upłynął w dniu 27 grudnia 2012 r., a tym samym odwołanie zostało złożone po upływie ustawowego terminu.

W takim stanie rzeczy Prezes UOKiK był zobligowany stwierdzić w formie postanowienia uchybienie terminu do jego wniesienia zgodnie z art. 134 Kpa. Zaznaczyć przy tym należy, że przesłankę wydania w tym trybie postanowienia stwierdzającego uchybienie terminu do wniesienia odwołania stanowi ustalenie nie tylko faktu złożenia odwołania po upływie okresu 14 dni od daty doręczenia stronie decyzji organu administracji, ale również ustalenie braku prośby o przywrócenie uchybionego terminu. Takiej prośby skarżąca nie wniosła.

Przedsiębiorca IGLOTEX Kraków Sp. z o.o. z siedzibą w Krzeszowicach, będący Spółką przejmującą IGLOTEX Wodzisław Sp. z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim pismem z dnia 26 marca 2013 r. zaskarżył ww. postanowienie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Niezależnie od złożenia skargi, pismem z dnia 8 kwietnia 2013 r. przedsiębiorca IGLOTEX Kraków Sp. z o.o. z siedzibą w Krzeszowicach, będącą Spółką przejmującą IGLOTEX Wodzisław Sp. z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim złożył do Prezesa UOKiK wnioski o stwierdzenie nieważności decyzji Świętokrzyskiego WIIHnr 112/2012 z dnia 10 grudnia 2012 r. (nr akt sprawy: ŻG.8361.239.2012). We wniosku wskazał, że w momencie wydania ww. decyzji, przedsiębiorca IGLOTEX Wodzisław Sp. z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim zakończył byt prawny na skutek połączenia i przejęcia przez spółkę IGLOTEX Kraków Sp. z o.o. z siedzibą w Krzeszowicach, na dowód czego załączył postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 30 listopada 2012 r. sygn. KR.XI NS-REJ.KRS/027525/12/670, postanowienie Sądu Rejonowego dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie z dnia 18 stycznia 2013 r. sygn. KR.XI NS-REJ.KRS/000163/13/240 o sprostowaniu postanowienia oraz zaświadczenie o dokonaniu wpisu z dnia 30 listopada 2012 r.

Z przedstawionych dokumentów wynikało, że faktycznie w dniu 30 listopada 2012 r. przedsiębiorca IGLOTEX Wodzisław Sp. z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim zakończył byt prawny na skutek połączenia i przejęcia przez spółkę IGLOTEX Kraków Sp. z o.o. z siedzibą w Krzeszowicach na zasadzie sukcesji uniwersalnej określonej w art. 494 § 1 Kodeksu spółek handlowych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1030 t.j.), zwanego dalej „Ksh”.

W związku z nieprawidłowym określeniem adresata decyzji w dniu 22 maja 2013 r. Prezes UOKiK decyzją nr DIH-1/27/2013, na wniosek przedsiębiorcy IGLOTEX Kraków Sp. z o.o. z siedzibą w Krzeszowicach, będącego spółką przejmującą IGLOTEX Wodzisław Sp. z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim, stwierdził nieważność ww. decyzji Świętokrzyskiego WIIH. Powyższe skutkowało wycofaniem skargi wniesionej uprzednio do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie na postanowienie Prezesa UOKiK o stwierdzeniu uchybienia terminu do wniesienia odwołania.

Pismem z dnia 24 września 2013 r. Świętokrzyski WIIH zawiadomił przedsiębiorcę IGLOTEX Kraków Sp. z o. o. z siedzibą w Krzeszowicach przy ul. Daszyńskiego 10A, 32-065 Krzeszowice – następcę prawnego IGLOTEX Wodzisław Sp. z o. o. – zwanego dalej „stroną” o wejściu do postępowania administracyjnego w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej na podstawie przepisów ustawy o jakości handlowej z tytułu wprowadzenia do obrotu produktu zafałszowanego oraz produktu o niewłaściwej jakości handlowej, jak również poinformował stronę o przysługującym prawie do zapoznania się z aktami a także do wypowiedzenia się co, do zebranych dowodów i materiałów w każdym stadium postępowania. Informacja niniejsza została doręczona stronie w dniu 27 września 2013 r. Strona skorzystała z przysługujących jej praw. W pierwszej kolejności strona wystąpiła z wnioskiem o przedłużenie wyznaczonego terminu. Świętokrzyski WIIH przychylił się do wniosku strony i przedłużył termin na złożenie wyjaśnień do toczącego się postępowania.

Strona w przedstawionych w kolejnych wyjaśnieniach kwestionowała ww. wyniki badań laboratoryjnych zarzucając, iż badania zostały wykonane poza zakresem akredytacji, a także podała w wątpliwość procedurę dotyczącą pobierania próbek, ponadto usiłowała wykazać, że filety z dorsza bałtyckiego i filety z mintaja zostały niesłusznie przez

Świętokrzyskiego WIIH uznane za niezgodne z wymaganiami jakości handlowej lub deklaracjami.

Po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, decyzją z dnia 23 grudnia 2013 r. nr 95/2013 (nr akt: ŻG.8361.239.2012) Świętokrzyski WIIH, na podstawie art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej, wymierzył przedsiębiorcy IGLOTEX Sp. z o.o. z siedzibą w Krzeszowicach, karę pieniężną w łącznej wysokości 5.066,00 zł (słownie: pięć tysięcy sześćdziesiąt sześć złotych), na którą składa się:

- kara w kwocie 4.566,00 zł (słownie: cztery tysiące pięćset sześćdziesiąt sześć złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego produktu,
- kara w kwocie 500,00 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu produktu nieodpowiadającego wymaganiom w zakresie jakości handlowej

Pismem z dnia 13 stycznia 2014 r. strona złożyła do Prezesa UOKiK odwołanie od ww. decyzji, wnosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji względnie o umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości. Ponadto wniosła o przeprowadzenie dowodów z załączonych do niniejszego odwołania dokumentów.

Zaskarżonej decyzji zarzuciła:

1. naruszenie art. 80, art. 75§ 1, art. 76 § 1 i § 2, art. 77 § 1 w związku z art. 7, art. 10 i art. 11 Kpa

oraz w związku z:

- art. 77 ust. 6 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. *o swobodzie działalności gospodarczej* (Dz. U. z 2013 r., poz. 627 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą sdg”,
- art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o jakości handlowej (Dz. U. z 2005 r. Nr 187, poz. 1577 z późn. zm.) – zwanej dalej „ustawą o jakości handlowej”,
- art. 3 pkt 7 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. *ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności* (Dz. U. L 31 z 01.02.2002 r. s. 1 z późn. zm.) – zwanego dalej „rozporządzeniem 178/2002”,

oraz w związku z:

- z art. 12 ust. 1 – 3 rozporządzenia nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. *w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt* (Dz. U. L 165 s. 1 z 30.4.2004, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem 882/2004”,
- art. 78 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. *o bezpieczeństwie żywności i żywienia* (Dz. U. z 2010 r. Nr 136, poz. 914 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą o bezpieczeństwie żywności”;

oraz w związku z:

- § 3 ust. 1, § 6 ust. 1, § 8 ust. 4, § 8 ust. 5 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów przez organy Inspekcji Handlowej (Dz. U. 2012 r. poz. 496),

poprzez uznanie za udowodnione:

- na podstawie sprawozdania z badań nr 392 z dnia 4 października 2012r., przeprowadzonych przez Laboratorium w Kielcach, że badana próbka filetów z dorsza bałtyckiego posiada niewłaściwe cechy organoleptyczne oraz obecny jest fosfor dodany (o czym producent nie informuje w oznakowaniu produktu),
- na podstawie poprawionego sprawozdania z badań nr 393 z dnia 29 października 2012r., przeprowadzonych przez Laboratorium w Kielcach, że badana próbka filetów z mintaja posiada niewłaściwe cechy organoleptyczne tj. niewłaściwą (gąbczastą) teksturę, niewłaściwy (pusty) smak i niewłaściwy (intensywnie nieczysty) zapach,
- na podstawie ww. sprawozdań nr 392 i nr 393, że badane produkty nie spełniają wymagań w zakresie jakości handlowej (filety z dorsza bałtyckiego, filety z mintaja) oraz że stanowią artykuły rolno-spożywcze zafałszowane (filety z dorsza bałtyckiego),

pomimo, iż powyższe ustalenia poczyniono:

- w oparciu o wyniki badań próbek pobranych w toku kontroli przeprowadzonej przez Świętokrzyskiego WIIH bez ustalenia czy sporne produkty stanowią artykuły rolno-spożywcze w obrocie detalicznym (tj. czy były przeznaczone dla konsumenta finalnego),
- w oparciu o wyniki badań nieobjęte zakresem akredytacji,
- w oparciu o wyniki badań ujęte w sprawozdaniach niespełniających wymagań określonych w rozporządzeniu w sprawie szczegółowego trybu pobierania i badania próbek produktów przez organy Inspekcji Handlowej,
- pomimo, iż w protokole przyjęcia próbek do badań nr 192/2012 nie oceniono przydatności próbek spornych produktów do badań,
- pomimo, iż w protokole pobrania próbek nr 082663 z dnia 28 września 2012 r. odnośnie zakresu badań podano wyłącznie badania próbek na zgodność z deklaracjami producenta na etykiecie opakowania;

2. art. 77 § 1 i art. 107 § 3 Kpa w związku z art. 7 Kpa – poprzez zaniechanie wyjaśnienia istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności faktycznych tj.:

- głównie dotyczących obecności fosforu w dorszu bałtyckim,
- innych okoliczności faktycznych relewantnych dla sprawy w świetle § 5 ust. 8 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 10 lipca 2007 w sprawie znakowania środków spożywczych (Dz. U. nr 137, poz. 966 z późn. zm.);
- dotyczących deklaracji producenta co do cech organoleptycznych,
- czy niezgodności lub zmiany dotyczące zakwestionowanych produktów w istotny sposób naruszają interesy konsumentów,
- czy stronie można przypisać winę we wprowadzeniu do obrotu kontrolowanych artykułów rolno-spożywczych nieodpowiadających jakości handlowej i zafałszowanych,
- brak ustaleń odnośnie przesłanek miarkowania kary pieniężnej,

- jaka była wysokość przychodu osiągniętego przez stronę w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary;
- 3. art. 10 § 1 w związku z art. 81 Kpa poprzez zaniechanie wskazania stronie w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej jaką konkretnie postać zafałszowania zarzuca się filetom z dorsza bałtyckiego;
- 4. art. 40a ust. 1 pkt 3 w związku z art. 4 ust. 1 i art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej poprzez ich bezpodstawne zastosowanie;
- 5. art. 3 pkt 10 ustawy o jakości handlowej poprzez jego błędną i rozszerzającą wykładnię, polegającą na przyjęciu, że sam fakt niezgodności pomiędzy składem podanym w oznakowaniu produktu a jego składem rzeczywistym stanowi o zafałszowaniu takiego produktu;
- 6. art. 40a ust. 1 pkt 4 w związku z art. 3 pkt 10 w związku z art. 6 ust. 1 i 2 ustawy o jakości handlowej w związku z art. 45 ust.2 i art. 46 ust. 1 pkt 1 lit. a ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia poprzez ich bezpodstawne zastosowanie, tj. niezasadne przyjęcie, że strona wprowadziła do obrotu zafałszowany artykuł rolno-spożywczy oraz niezasadne nałożenie na stronę kary pieniężnej z tego tytułu;
- 7. art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej poprzez zaniechanie miarkowania kary pieniężnej, w tym zaniechanie ustalenia jaki jest stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia i zakres naruszenia, jakich dopuściła się strona.

Pismem z dnia 29 stycznia 2014 r., Prezes UOKiK poinformował przedsiębiorcę IGLOTEX Kraków Sp. z o. o. z siedzibą w Krzeszowicach, iż przed wydaniem rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie, stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kpa prawo do zapoznania się z aktami sprawy, a także wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań. Strona skorzystała z przysługujących jej uprawnień. Pismem z dnia 10 lutego 2014 r. w odpowiedzi na powyższe zawiadomienie strona w całości podtrzymała swoje stanowisko wniesione w odwołaniu a ponadto zaskarżonej decyzji zarzuciła naruszenie art. 40a ust. 1 pkt 3 i pkt 4 ustawy o jakości handlowej poprzez ich zastosowanie do spółki prawa handlowego (tj. IGLOTEX Kraków Sp. z o.o. z siedzibą w Krzeszowicach), która po wystąpieniu zarzucanych deliktów administracyjnych i po przeprowadzeniu kontroli przejęła podmiot który wprowadził do obrotu sporne produkty i który został poddany kontroli (tj. spółkę IGLOTEX Wodzisław z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim), w sytuacji gdy owa spółka przejmująca sama nie była, ani nie jest wprowadzającą do obrotu sporne produkty.

Niezależnie od powyższego w dniu 15 lutego strona wystąpiła z wnioskiem o stwierdzenie nieważności decyzji Świętokrzyskiego WIIH nr 95/2013 z dnia 23 grudnia 2013 r. (nr akt: BŻ.8361.239.2012).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o jakości handlowej, wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli w

przepisach o jakości handlowej zostały określone takie wymagania oraz dodatkowe wymagania dotyczące tych artykułów, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Z definicji jakości handlowej (art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej) wynika, że oznakowanie środków spożywczych, jest jednym z jej elementów. Należy zaznaczyć, że w świetle prawa żywnościowego pojęcie „wprowadzania do obrotu” dotyczy każdego etapu obrotu i nie jest zawężone jedynie do pierwszego wprowadzenia na rynek.

W myśl art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym i pasz zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności lub pasz z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów.

Zgodnie z art. 3 pkt 7 rozporządzenia 178/2002, „handel detaliczny” oznacza obsługę i/lub przetwarzanie żywności i jej przechowywanie w punkcie sprzedaży lub w punkcie dostaw dla konsumenta finalnego; określenie to obejmuje terminale dystrybucyjne, działalność cateringową, stołówki zakładowe, catering instytucjonalny, restauracje i podobne działania związane z usługami żywnościowymi, sklepy, centra dystrybucji w supermarketach i hurtownie.

Art. 40a ustawy o jakości handlowej wprowadza mechanizm polegający na tym, iż każdy, w stosunku do którego zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych nieodpowiedniej jakości - art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy i każdy, kto wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane - art. 40a ust. 1 pkt 4 podlega innej karze, karze określonej w każdym z tych przepisów. Stosownie do brzmienia art. 40a ust. 3 i 4 ustawy kto:

- 3) wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze nieodpowiadające jakości handlowej określonej w przepisach o jakości handlowej lub deklarowanej przez producenta w oznakowaniu tych artykułów, podlega karze pieniężnej w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł;
- 4) wprowadza do obrotu artykuły rolno-spożywcze zafałszowane, podlega karze pieniężnej w wysokości nie wyższej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższej jednak niż 1.000 zł.

W zakresie definicji „obrotu”, należy podkreślić, że ustawa o jakości handlowej w art. 3 pkt 4 odsyła do art. 3 pkt 8 rozporządzenia 178/2002, gdzie „wprowadzanie na rynek” oznacza posiadanie żywności w celu sprzedaży, z uwzględnieniem oferowania do sprzedaży lub innej formy dysponowania, bezpłatnego lub nie oraz sprzedaż, dystrybucję i inne formy dysponowania.

Zgodnie z art. 3 pkt 10 tejże ustawy, za zafałszowany artykuł rolno-spożywczy uznaje się produkt, którego skład jest niezgodny z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych, albo produkt, w którym zostały wprowadzone zmiany, w tym zmiany dotyczące oznakowania, mające na celu ukrycie jego rzeczywistego składu lub innych właściwości, jeżeli niezgodności te lub zmiany w istotny sposób naruszają interesy konsumentów, w szczególności jeżeli:

- a) dokonano zabiegów, które zmieniły lub ukryły jego rzeczywisty skład lub nadały mu wygląd produktu zgodnego z przepisami dotyczącymi jakości handlowej,
- b) w oznakowaniu podano nazwę niezgodną z przepisami dotyczącymi jakości handlowej poszczególnych artykułów rolno-spożywczych albo niezgodną z prawdą,
- c) w oznakowaniu podano niezgodne z prawdą dane w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej.

W myśl art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej, ustalając wysokość kary pieniężnej uwzględnia się stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu działającego na rynku artykułów rolno-spożywczych i wielkość jego obrotów.

W pierwszej kolejności strona próbuje dowieść, iż Świętokrzyski WIIH przeprowadził kontrolę z naruszeniem przepisów kompetencyjnych, tj. art. 3 ust.1 pkt 2 w związku z art. 3 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej oraz w związku z art. 17 ust. 3 ustawy o jakości handlowej. Zdaniem strony, dowody przeprowadzone w ramach i w następstwie tej kontroli (w tym wyniki badań objęte sprawozdaniem z badań wykonanych przez Laboratorium w Kielcach) zostały przeprowadzone z naruszeniem przepisów prawa w zakresie kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, a jako mające istotny wpływ na wyniki kontroli nie mogą one stanowić dowodu w postępowaniu administracyjnym dotyczącym skarżącej (art. 77 ust. 6 ustawy o sdg). Wywód ten skarżąca opiera na tym, że organy Inspekcji Handlowej, jej zdaniem, mogą kontrolować wyłącznie artykuły rolno-spożywcze, które znajdują się na ostatnim etapie łańcucha dystrybucji, w którym pomiędzy podmiotem (przedsiębiorcą) działającym na rynku spożywczym a konsumentem ostatecznym nie ma już pośrednictwa żadnego innego podmiotu. Skarżąca podkreśliła, że przedmiot jej działalności nie obejmuje sprzedaży detalicznej, a jedynie sprzedaż hurtową. Zdaniem strony w protokole z dnia 28 września 2012 r., w której następstwie Świętokrzyski WIIH wszczął postępowanie w przedmiocie wymierzenia kary pieniężnej, nie ustalono aby sporne produkty były przeznaczone dla konsumenta finalnego w rozumieniu art. 3 ust. 3 pkt 61 ustawy o bezpieczeństwie żywności i żywienia w związku z art. 3 pkt 18 rozporządzenia 178/2002 oraz w związku z art. 2 pkt 2 ustawy o Inspekcji Handlowej.

Odnosząc się do powyższych zarzutów należy stwierdzić, iż są one bezpodstawne, a przyjęta przez stronę interpretacja w zakresie braku kompetencji do przeprowadzania kontroli w hurtowni - wadliwa. Do zadań Inspekcji Handlowej, w świetle art. 3 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, należy m.in. kontrola produktów w obrocie handlowym lub przeznaczonych do wprowadzenia do takiego obrotu w tym w zakresie oznakowania i zafałszowań oraz kontrola usług (podkreślenie organu odwoławczego). Kontrola ta nie obejmuje wyłącznie kontroli jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych u producentów. Powyższa regulacja znajduje również potwierdzenie w art. 17 ust. 3 ustawy o jakości handlowej, zgodnie z którym nadzór nad jakością handlową artykułów rolno-spożywczych w obrocie detalicznym sprawuje Inspekcja Handlowa. Należy tu wskazać również na art. 4 ustawy o Inspekcji Handlowej, który określa krąg podmiotów prowadzących działalność wyłączoną spod przepisów tej ustawy. Z jego treści jednoznacznie wynika, że przedsiębiorcy

prowadzący sprzedaż hurtową żywności nieprzeznaczonej dla konsumenta finalnego nie zostali wyłączeni z zakresu kompetencji Inspekcji Handlowej.

Ponadto wskazać należy, że zgodnie z art. 3 pkt 7 rozporządzenia 178/2002, „handel detaliczny” oznacza *obsługę i/lub przetwarzanie żywności i jej przechowywanie w punkcie sprzedaży lub w punkcie dostaw dla konsumenta finalnego; określenie to obejmuje terminale dystrybucyjne, działalność cateringową, stołówki zakładowe, catering instytucjonalny, restauracje i podobne działania związane z usługami żywnościowymi, sklepy, centra dystrybucji w supermarketach i hurtowniach*. Przeciwnie niż twierdzi strona, z definicji tej wynika, że hurtownie, których działalność polega na sprzedaży gotowego produktu przeznaczonego dla konsumenta finalnego do sklepu lub do dalszego ogniwa obrotu są w rzeczywistości punktami dostaw żywności dla konsumenta finalnego. Zauważyć należy, że definicja handlu detalicznego w określeniu ... *punkt dostaw dla konsumenta finalnego...* nie zawiera warunku, aby punkt ten odnosił się do bezpośrednich dostaw do konsumenta, zatem argumentacja strony, że po między podmiotem (przedsiębiorcą) działającym na rynku spożywczym a konsumentem ostatecznym nie ma już pośrednictwa żadnego innego podmiotu również i z tego względu jest nietrafiona (podkreślenia organu odwoławczego). Powoływanie się przez stronę na definicję konsumenta finalnego w rozumieniu art. 3 pkt 18 rozporządzenia nr 178/2002 jest bez znaczenia, istotą przedmiotowej sprawy bowiem jest wyjaśnienie, czy punkt dostaw dla konsumenta finalnego jakim jest hurtownia podlega kontroli organom Inspekcji Handlowej. Na potrzeby prawa żywnościowego konsumenta finalnego należy rozumieć w takim sensie, że nie podlega on temu prawu i nie jest też objęty systemem urzędowej kontroli żywności.

W świetle powyższego, nie ma wątpliwości, że handel detaliczny obejmuje również hurtownie. Należy przy tym podkreślić, że zgodnie z wyjaśnieniami zawartymi w załączniku w Sekcji G do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie *Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD)* (Dz.U. nr 251, poz. 1885, z późn. zm.), sprzedaż hurtowa i detaliczna są końcowymi etapami dystrybucji towarów niewymagającymi przetworzenia. Sprzedaż taka obejmuje czynności podstawowe (lub manipulacyjne) związane z handlem, w tym pakowanie, dzielenie na mniejsze partie, przechowywanie nawet mrożonych wyrobów. Jest bezsporne, że strona posiadała w hurtowni mrożone filety rybne glazurowane z dorsza bałtyckiego i z mintaja, a zatem były to produkty, które w takiej postaci bez jakiegokolwiek dalszej obróbki sprzedawane są konsumentom. Jak wynika z dokumentów kontroli filety te znajdowały się w opakowaniach zbiorczych a'5 kg.

Ponadto Prezes UOKiK podkreśla, że przedmiotowe glazurowane mrożone filety z dorsza bałtyckiego i mintaja znajdowały się w opakowaniach zbiorczych i były w rzeczywistości wyrobem gotowym przeznaczonym do sprzedaży konsumentom „na wagę”. Trudno jest dać wiarę argumentom strony, jakoby przedmiotowe filety z dorsza bałtyckiego i mintaja zawierające deklarowaną glazurę 10% i 35% miałyby mieć inne przeznaczenie niż dla konsumentów. Wskazać przy tym należy, że ze względów technologicznych wystarczające jest stosowanie glazury w ilości do 5 %, przy czym w wyjątkowych przypadkach do 10 %. Większe ilości glazury w rybach oferowanych w tej formie to typowe zabiegi marketingowe

służące obniżeniu ceny produktu – poprzez zwiększenie masy lodu (wody) kosztem masy ryby. Powyższe jednoznacznie wskazuje, iż sporne filety były gotowym produktem przeznaczonym dla konsumentów.

Niezależnie od powyższego, należy dodać również, że przedmiotowe glazurowane filety z dorsza bałtyckiego i z mintaja, nawet gdyby nie były jeszcze przeznaczone dla konsumenta finalnego, to z całą pewnością znajdowały się w obrocie handlowym. Zgodnie z art. 3 pkt 4 ustawy o jakości handlowej definicji „obrotu” należy szukać w rozporządzeniu 178/2002. W myśl art. 3 ust. 8 tego rozporządzenia, „obrót” to wprowadzanie na rynek, które oznacza m.in. posiadanie żywności w celu sprzedaży. Nie ulega zatem wątpliwości, że w niniejszej sprawie strona posiadała zakwestionowane glazurowane filety z dorsza bałtyckiego i mintaja w celu dalszej jego sprzedaży swoim klientom, a tym samym wprowadzała je do obrotu.

Prezes UOKiK zaznacza, że w świetle przepisów prawa żywnościowego, zwłaszcza art. 17 ust. 1 rozporządzenia 178/2002, podmioty działające na rynku spożywczym zapewniają, na wszystkich etapach produkcji, przetwarzania i dystrybucji w przedsiębiorstwach będących pod ich kontrolą, zgodność tej żywności z wymogami prawa żywnościowego właściwymi dla ich działalności i kontrolowanie przestrzegania tych wymogów. Obowiązek zapewnienia zgodności środków spożywczych z wymaganiami prawa żywnościowego w zakresie jakości handlowej spoczywa, zatem na każdym podmiocie działającym na rynku spożywczym, także na etapie handlu detalicznego, który, jak już wspomniano wyżej, obejmuje również hurtownie. Tym samym, nawet jeżeli produkty nie są przeznaczone do sprzedaży bezpośrednio konsumentowi finalnemu, to zgodne z prawdą informacje o danym środku spożywczym, powinny towarzyszyć mu na każdym etapie jego obrotu, co ma na celu zagwarantowanie (poprzez właściwe oznakowanie) przekazania konsumentowi finalnemu prawdziwych informacji o produkcie na etapie ostatniego ogniwa dystrybucji.

Potwierdzeniem powyższego jest wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 lutego 2014 r. (sygn. VI SA/Wa 2836/13 - nieprawomocny), zgodnie z którym hurtownia to miejsce działalności przedsiębiorcy, w którym są produkty przeznaczone do wprowadzenia do obrotu handlowego i mieszczą się w obszarze zadań kontrolnych Inspekcji Handlowej

W dalszej kolejności strona kwestionuje wynik badań, tj. sprawozdania z badań nr 392 z dnia 4 października 2012r. oraz sprawozdania z badań nr 393 z dnia 29 października 2012r., przeprowadzonych przez laboratorium w Kielcach zarzucając im brak stosownej akredytacji metod badawczych. Strona zarzuciła także Świętokrzyskiemu WIIH, że uznał za udowodnione, iż zbadane próbki filetów z dorsza bałtyckiego i mintaja nie spełniały wymagań określonych w przepisach odrębnych lub deklaracji.

Odnosząc się do powyższego Prezes UOKiK wskazuje, że przepisy na poziomie unijnym jak i krajowym wymagają, aby badania laboratoryjne w ramach urzędowej kontroli żywności wykonywane były przez laboratoria akredytowane, nie określają natomiast, że badania należy prowadzić wyłącznie metodami akredytowanymi (podkreślenie organu

odwoławczego). Stanowi o tym art. 5 ust. 2 pkt d rozporządzenia (WE) Nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regulami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz. U. L 191 s.1 z 30.4.2004, ze zm.) – zwanego dalej „rozporządzeniem 882/2004”. Szczegóły w zakresie metod analiz i wymagań odnośnie laboratoriów wykonujących badania w ramach urzędowej kontroli żywności zawarto w art. 11 i 12 tego rozporządzenia. Laboratoria muszą być akredytowane zgodnie z normami europejskimi dot. akredytacji jednostek badawczych. W Polsce jednostką akredytacyjną uprawnioną do akredytacji jednostek certyfikujących i kontrolnych, laboratoriów badawczych i wzorcujących prowadzących oceny zgodności i weryfikacji na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. z 2010 nr 138, poz. 935 z późn. zm.) jest Polskie Centrum Akredytacyjne – zwane dalej „PCA”. Sprawozdania z badań opatrzone znakiem akredytacji PCA oznaczają, że badania zostały przeprowadzone w akredytowanym laboratorium, zgodnie z obowiązującym prawem i są w pełni wiarygodne (podkreślić przy tym trzeba, iż fakt udzielenia Laboratorium w Kielcach wskazanej akredytacji nie budzi wątpliwości).

Należy nadto wskazać, że zgodnie z przepisami zawartymi w art. 29 ustawy o Inspekcji Handlowej i art. 32 ustawy o jakości handlowej badania związane z kontrolą jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych przeprowadzane są w laboratoriach Inspekcji Handlowej, a w uzasadnionych przypadkach, w innych wyspecjalizowanych laboratoriach. Przepisy zawarte w ustawie o Inspekcji Handlowej i ustawie o jakości handlowej nie nakładają obowiązku przeprowadzania badań jakości w laboratoriach akredytowanych, a tym bardziej przy użyciu wyłącznie metod akredytowanych. Wymóg dokonywania analiz w laboratoriach urzędowych akredytowanych wynika ze wspomnianego wyżej rozporządzenia 882/2004 (art. 12 tego rozporządzenia). Kwestia ta była rozpatrywana również przez Naczelny Sąd Administracyjny w podobnych sprawach (sygn. akt II GSK 916/11, czy II GSK 1492/11). Naczelny Sąd Administracyjny wskazał iż „*przepis art. 12 ust. 3 powołanego rozporządzenia 882/2004, w myśl którego akredytacja i ocena laboratoriów badawczych, mogą odnosić się do pojedynczych badań i zestawów badań, (...) nie daje podstaw dla przyjęcia stanowiska, iż konieczna jest akredytacja do poszczególnych metod badawczych. Natomiast jest możliwe ustanowienie takiej akredytacji*”.

Podsumowując, należy wskazać, iż – przeciwnie do twierdzeń strony – stosowanie metody nieakredytowanej nie narusza przepisów prawa, a zgodnie z treścią art. 11 i 12 rozporządzenia 882/2004 wynik badania uzyskany taką metodą w laboratorium posiadającym akredytację jest miarodajny i mógł stanowić podstawę rozstrzygnięcia w sprawie.

Ponadto Prezes UOKiK podkreśla, że strona nie skorzystała z prawa do przebadania próbki kontrolnej w momencie, kiedy miała ku temu możliwość, stosownie do obowiązujących przepisów ustawy o Inspekcji Handlowej. Kwestię istnienia procedury ukierunkowanej na podważenie wyników badań dotyczących jakości żywności wprowadzonej do obrotu, rozpatrzył Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 4 lipca 2012 r., (II GSK 917/11). Zdaniem sądu podważenie wyników badań jest możliwe poprzez

przeprowadzenie badań kontrolnych z wykorzystaniem próbki kontrolnej, o której mowa w art. 28 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej. Sąd stwierdził ponadto, że przepis art. 28 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej można traktować jako nawiązanie do legalnej (formalnej) teorii dowodów, nakazującej w omawianej sytuacji wykorzystanie próbki kontrolnej jako materiału badawczego dla przeprowadzenia badań i ekspertyz mających na celu podważenie wcześniejszego badania organu. Skorzystanie przez stronę z tego samego źródłowego materiału dowodowego, z jakiego wcześniej skorzystał organ przeprowadzający badanie, jest rozwiązaniem racjonalnym, nie stwarzającym stronie zbędnych utrudnień dla dochodzenia swoich racji, a zarazem chroniącym zasadę prawdy materialnej. Sąd podkreślił, że próbka kontrolna towaru, o której mowa w art. 28 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, która jest pobierana równocześnie z próbką produktu w celu przeprowadzenia przez organ badania jakości produktu, co do zasady stanowi jedyny materiał źródłowy dla przeprowadzenia badania kontrolnego dla zweryfikowania wyniku wcześniejszego badania organu (podkreślenie organu odwoławczego).

Niezależnie od powyższego, zdaniem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów strona błędnie odczytuje stanowisko sądu przedstawione w powołanym przez siebie wyroku (II GSK 916/11), w którym jakoby sąd przypisał charakter dokumentu urzędowego jedynie tej części sprawozdania, która dotyczyła badań objętych zakresem akredytacji Laboratorium w Kielcach. Jak zostało to wyjaśnione wcześniej wymóg akredytacji laboratoriów nie jest jednoznaczny z tym, że wszystkie wykonywane badania przez to laboratorium muszą być akredytowane. Ponadto, jak wynika to z orzecznictwa sądów administracyjnych, wiarygodne podważenie wyników badań organu jest możliwe z wykorzystaniem przewidzianych procedur. Podkreślenia wymaga także, że w ocenie Naczelnego Sądu Administracyjnego (wyrok II GSK 1492/11) sprawozdanie z badań, jak każdy dokument urzędowy, korzysta z domniemania wiarygodności. Procedura kwestionowania wyników badań zawartych w sprawozdaniu z badań pobranych próbek sprowadza się do poddania badaniu próbki kontrolnej. Skoro strona nie skorzystała z przysługującego jej uprawnienia i skutecznie nie poddała weryfikacji wyników badań wskazanych w sprawozdaniach z badań: nr 392 z dnia 4 października 2012 r. oraz nr 393 z dnia 29 października 2012 r. nie może teraz skutecznie kwestionować wyników badań w kwestii wykrycia obecności fosforu dodanego oraz zawyżonej glazury (filety z dorsza bałtyckiego) – jako zafałszowania oraz stwierdzenia niewłaściwych cech organoleptycznych (filety z mintaja) – jako niewłaściwej jakości handlowej.

Wobec powyższego usiłowanie podważania wyników badań uzyskanych w trakcie urzędowej kontroli żywności za pomocą innych instrumentów po które strona sięga w odwołaniu, niż zbadanie próbki kontrolnej zgodnie z ustawą o Inspekcji Handlowej i rozporządzeniem 882/2004, w ocenie Prezesa UOKiK jest nieuzasadnione.

Odnosząc się do zarzutu braku istotnych ustaleń faktycznych dotyczących obecności i funkcji fosforu w filetach z dorsza bałtyckiego, Prezes UOKiK wskazuje, że zasadniczą kwestią nie jest rozstrzygnięcie przyczyn obecności fosforu w filetach z dorsza bałtyckiego, ponieważ jego dodatek dopuszczają obowiązujące przepisy, natomiast najważniejszy jest fakt,

że jego obecność nie została zadeklarowana w składzie produktu na opakowaniu, jak to miało miejsce w przypadku innego zakwestionowanego produktu to jest filetów z mintaja. Nie do przyjęcia jest stanowisko strony, że związki fosforu na poziomie 1,4 g/kg w filetach z dorsza bałtyckiego nie zostały celowo dodane do wyrobu, a zatem nie było obowiązku ich wykazywania w oznakowaniu. Należy nadmienić, że wśród ryb jednym z najbogatszych źródeł naturalnego fosforu jest łosoś, który zawiera ok. 0,3 g/ kg fosforu, natomiast dorsz do tej grupy nie jest zaliczany (opracowanie Morskiego Instytutu Rybackiego Państwowego Instytutu Badawczego w Gdyni - „Substancje odżywcze w rybach morskich i hodowlanych” – 2014 r.).

Badania laboratoryjne filetów z dorsza bałtyckiego przeprowadzone przez Laboratorium w Kielcach wykazały zawartość fosforu w ilości 1,4 g/kg, co jednoznacznie wskazuje na jego dodatek w procesie produkcyjnym i w związku z tym powinien być wykazany na etykiecie. W sprawozdaniach z badań wprost wskazano, że stwierdzona zawartość fosforu to ilość dodana. Z powyższych względów cały wywód strony dotyczący braku obowiązku zadeklarowania fosforu w wykazie składników nie ma istotnego znaczenia, gdyż rozmija się ze stanem faktycznym. Stwierdzony poziom 1,4 g/kg jest na tyle wysoki, że nie wymaga od organu kontrolnego przeprowadzania dodatkowych dowodów, w celu stwierdzenia czy został dodany i czy pełni funkcję technologiczną w końcowym wyrobie. Jest oczywistym, że poziom taki nie może być uznany, jak próbuje zasugerować strona, za zanieczyszczenie, ani też za substancję wprowadzoną z innym składnikiem (w filetach dorsza oprócz wody i ryby nie było innych składników), ani też za substancję pomocniczą w procesie produkcji a przez to przyjęcie, że nie pełnił on funkcji technologicznej w wyrobie gotowym. Jak powszechnie wiadomo polifosforany powodują wiązanie wody z produktem, a więc ich dodatek w przypadku niezadeklarowania na opakowaniu, a także przekroczona zawartość deklarowanej glazury bezsprzecznie wskazywały na zafałszowanie filetów dorsza bałtyckiego. Niezależnie od powyższego należy dodać, że samo przekroczenie zawartości glazury, czego nie kwestionuje nawet strona, wystarczyło do stwierdzenia, że badane filety z dorsza bałtyckiego są zafałszowane. W tej sytuacji prowadzenie ze stroną dalszej polemiki jest bezprzedmiotowe.

W kwestii zarzutu niezgodności z wymogami (§ 3 ust. 1, § 6 ust. 1, § 8 ust. 4, § 8 ust. 5) rozporządzenia w sprawie badania próbek Prezes UOKiK wyjaśnia, co następuje.

Zgodnie z § 3 ust. 1 ww. rozporządzenia podstawą do przeprowadzenia badań jest protokół pobrania próbki produktu. W związku z powyższym jest on integralną częścią każdego sprawozdania z badań. Protokół pobrania próbki nr 082663 w punkcie trzecim określa proponowany zakres badań oraz wymagania. W związku z powyższym, pomimo niezamieszczenia w sprawozdaniach z badań nr 392 i 393 w punkcie III sprawozdania wymaganych informacji, w przedmiotowej sprawie nie ma wątpliwości co do wymagań, w oparciu o które dokonano oceny wyników badań organoleptycznych.

Protokół przyjęcia próbki do badań jest dokumentem sporządzanym w laboratorium na podstawie protokołu pobrania próbki, który z kolei zawiera szczegółowe informacje na temat opakowania i zabezpieczenia próbki produktu. Zwrócić należy uwagę na fakt, iż przed

przyjęciem próbki do badań, każdorazowo taka próbka jest ważona. Z dokumentu przyjęcia próbki do badań wynika, że wielkość próbki jest identyczna jak ta, którą określono w protokole pobrania próbki nr 082663 – co wyklucza jakiegokolwiek rozmrożenia pobranych próbek. Niemniej jednak Świętokrzyski WIIH zwrócił się do Laboratorium w Kielcach o wyjaśnienie przedmiotowej sprawy. W dniu 22 października 2013 r. otrzymał od ww. laboratorium wyjaśnienie, iż próbki przyjmowane są zgodnie z procedurą P-5.8 (Postępowanie z próbkami i obiektami do badań) oraz, że stan próbek nr 392 oraz 393 (to jest zakwestionowanych wyrobów) w chwili przyjęcia do laboratorium był prawidłowy. Tym samym zarzut strony, iż protokół przyjęcia próbek do badań nr 192/2012 nie zawiera informacji wymaganych przepisami rozporządzenia w sprawie badania próbek, tj. nie oceniono w nim przydatności próbek do badań, nie dokonano opisu opakowania i zabezpieczenia próbek należy uznać za niemający znaczenia w sprawie.

W protokole pobrania próbek nr 082663 wymagania zostały określone jako „wg deklaracji producenta na etykiecie opakowania”. Zgodnie z art. 4 ust. 1 *ustawy o jakości handlowej* wprowadzane do obrotu artykuły rolno-spożywcze powinny spełniać wymagania w zakresie jakości handlowej, jeżeli ich spełnienie zostało zadeklarowane przez producenta. Każda nieprawidłowość wykazana w przedmiotowym postępowaniu została odniesiona do deklaracji producenta na opakowaniu produktu. Ponadto każdy oznakowany artykuł rolno – spożywczy, w myśl art. 6 ust. 1 *ustawy o jakości handlowej*, musi spełniać w tym zakresie wszystkie wymagania dotyczące oznakowania, uregulowane w przepisach prawa a w przedmiotowej sprawie również w przepisach § 2 ust. 1 pkt 2, § 5 ust.1, § 5 ust. 8 rozporządzenia w sprawie znakowania środków spożywczych.

W kwestii definicji zafałszowanego artykułu rolno-spożywczego, Prezes UOKiK zauważa, że ustawodawca w sposób jednoznaczny wskazał działania, które należy kwalifikować jako fałszowanie żywności. Wymienione w nim działania dotyczą m.in. wprowadzania zmian w produkcie, w tym zmian dotyczących oznakowania, w szczególności podania niezgodnej z prawdą nazwy produktu, danych w zakresie składu, pochodzenia, terminu przydatności do spożycia lub daty minimalnej trwałości, zawartości netto lub klasy jakości handlowej. Nie jest to jednak lista zamknięta. W świetle powyższego, zdaniem Prezesa UOKiK, z przepisu tego należy wywieść, iż wprowadzaniem zmian w produkcie jest m.in. podanie w jego oznakowaniu niezgodnych z prawdą danych w zakresie składu. Ponadto dla uznania, iż dany artykuł rolno-spożywczy jest zafałszowany, niezbędnym jest wykazanie, że powyższe nieprawidłowości naruszają ekonomiczne interesy konsumentów w sposób istotny.

W przedmiotowej sprawie badania pobranego w toku kontroli przez inspektorów Świętokrzyskiego WIIH próbki filetów z dorsza bałtyckiego wykazały zawyżoną zawartość glazury w stosunku do deklaracji producenta oraz obecność fosforu niezadeklarowanego w oznakowaniu. Należy zaznaczyć, że samo przekroczenie zawartości glazury, czego nie kwestionuje nawet strona, wystarczyło do stwierdzenia, że badane filety z dorsza bałtyckiego są zafałszowane. Zawyżenie zawartości glazury stanowi w efekcie zaniżenie faktycznej masy ryby bez glazury, co należy rozpatrywać pod kątem działania, które w istotny sposób narusza

ekonomiczne interesy konsumentów, gdyż zamiast mięsa ryby otrzymują oni wodę (podkreślenia organu odwoławczego). Natomiast kwestia wykrycia obecności polifosforanów niezadeklarowanych na opakowaniu została wyjaśniona wcześniej i jest tylko dodatkowym wskaźnikiem ewidentnie wskazującym na zafalszowanie.

W przypadku filetów z mintaja niespełnienie zadeklarowanej jakości zgodnie z ze sprawozdaniem z badań nr 393 polegało na ujawnieniu niewłaściwej gąbczastej tekstury po rozmrożeniu a po obróbce termicznej niezachowaniu struktury tkanki mięśniowej i intensywnie nieczystym zapachu. Stwierdzenie tak oczywistych cech organoleptycznych jak niezachowanie struktury tkanki mięśniowej i intensywnie nieczysty zapach po obróbce termicznej nie może budzić wątpliwości, że są to cechy niepożądane dla konsumenta.

W świetle powyższego zarzut naruszenia przez organ pierwszej instancji art. 40a ust. 1 pkt 4 w związku z art. 3 pkt 10, a także art. 40a ust. 1 pkt 3 w związku z art. 4 ust. 1 i art. 3 pkt 5 ustawy o jakości handlowej poprzez ich bezpodstawne zastosowanie należy uznać za chybiony.

W tym miejscu jeszcze raz należy podkreślić, że przyjęte przez ustawodawcę brzmienie art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej wprowadza mechanizm polegający na tym, że każdy, w stosunku do kogo zostanie spełniona przesłanka wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości lub zafalszowanych, podlega karze określonej w tym przepisie. Zatem samo stwierdzenie faktu wprowadzenia do obrotu artykułów rolno-spożywczych niewłaściwej jakości lub zafalszowanych powoduje konieczność nałożenia kary, niezależnie od tego, na jakim etapie nieprawidłowość powstała.

Wobec zarzutu strony, iż organ pierwszej instancji wydając zaskarżoną decyzję uchylił się od obowiązku dokonania ustaleń w przedmiocie przesłanek miarkowania kary pieniężnej, bądź dokonał ich niewłaściwej, pobieżnej oceny, Prezes UOKiK przeprowadził analizę uwzględnienia przez Świętokrzyskiego WIIH kryteriów wynikających z art. 40a ust. 5 ustawy o jakości handlowej i zważył, co następuje:

- stopień szkodliwości czynu - organ pierwszej instancji słusznie uznał jako najwyższy w przypadku filetów z dorsza bałtyckiego, ponieważ strona wprowadziła do obrotu artykuł rolno – spożywczy zafalszowany. Oznakowanie ww. produktu wprowadzało konsumentów w błąd co do charakterystyki środka spożywczego, w tym w szczególności co do jego składu przez podanie w wykazie składników niższej zawartości wody i niezadeklarowanie związków fosforu. Należy wskazać również, że jednym z podstawowych praw konsumentów jest prawo do bezpieczeństwa ekonomicznego i zdrowotnego, którego częścią składową jest możliwość świadomego podejmowania decyzji w zakresie dokonywania wyboru dóbr. Wprowadzenie do obrotu artykułu rolno-spożywczego zafalszowanego uniemożliwiało konsumentom dokonywanie wyboru związanego ze spożywaną przez nich żywnością, opartego na wiedzy i przekonaniu, bowiem dopiero rzetelna i pełna informacja o oferowanym produkcie daje podstawy do świadomego wyboru. Ograniczenie lub nawet brak możliwości podjęcia racjonalnej

decyzji szkodzi konsumentom, gdyż wiąże się z niekorzystnym z ekonomicznego punktu widzenia wyborem produktu o obniżonej jakości.

Natomiast w przypadku filetów z mintaja organ pierwszej instancji słusznie ocenił jako znacznie niższy stopień szkodliwości czynu. Oznakowanie ww. produktu zgodnie z prawdą informowało konsumenta o bardzo wysokiej zawartość glazury – 35% oraz dodatku stabilizatora E451i (polifosforanów) tym samym konsument mógł przewidzieć niską jakość produktu. Niemniej jednak, stwierdzone niewłaściwe cechy organoleptyczne, tj. niezachowanie struktury tkanki mięśniowej i intensywnie nieczysty zapach po obróbce termicznej stanowiły o niewłaściwej jakości - niepożądaney z punktu widzenia konsumenta;

- określając zakres naruszenia Prezes UOKiK uznał, że Świętokrzyski WIIH prawidłowo ocenił go jako wysoki. Wprowadzenie do obrotu artykułu rolno-spożywczego zafałszowanego jest działaniem sprzecznym z prawem i godzi w interesy konsumentów. Ponadto nierzetelne informowanie w oznakowaniu produktu o jego właściwościach i cechach stanowi niedopełnienie obowiązku zapewnienia zgodności oferowanego produktu z wymogami prawa żywnościowego, którego celem jest ochrona interesów konsumentów. W przypadku filetów z mintaja stwierdzona nieprawidłowość (niezachowanie struktury tkanki mięśniowej i intensywnie nieczysty zapach po obróbce termicznej) wskazywała na istotne naruszenie wymagań jakości handlowej, przede wszystkim z punktu widzenia konsumentów. Wskazać też należy, że strona wprowadziła znaczne ilości produktów do obrotu (100 kg zafałszowanych filetów z dorsza bałtyckiego i 484 kg filetów z mintaja o niewłaściwej jakości);
- odnośnie stopnia zawinienia Prezes UOKiK podziela stanowisko organu pierwszej instancji. Organ pierwszej instancji prawidłowo wziął pod uwagę fakt, że stwierdzone nieprawidłowości, powstały na etapie produkcji i nie były bezpośrednio wynikiem działania kontrolowanego. Podkreślić należy jednak, że także na stronie, jako na profesjonalście działającym na rynku artykułów rolno-spożywczych, ciąży obowiązek dokładania wszelkich starań, aby oferowane do sprzedaży produkty spełniały wymagania w zakresie jakości handlowej. Zastosowanie odmiennego stopnia zawinienia w przypadku filetów z dorsza bałtyckiego i filetów z mintaja było wynikiem stwierdzenia różnego rodzaju nieprawidłowości. W filetach z dorsza bałtyckiego stwierdzono zafałszowanie (polegające na oznakowaniu tego produktu niezgodnie ze stanem faktycznym - przekroczona zadeklarowana przez producenta zawartość glazury i obecność związków fosforu nie zadeklarowanych w składzie produktu) natomiast w filetach z mintaja stwierdzono niewłaściwą jakość (niepożądane cechy organoleptyczne). W opinii Prezesa UOKiK, wprowadzając do obrotu produkty niezgodne z deklaracjami producentów strona naruszyła podstawową zasadę prawa żywnościowego, tj. zasadę ostrożności;
- oceniając dotychczasową działalność przedsiębiorcy organ pierwszej instancji ustalił, że nie prowadził w stosunku do strony postępowania dotyczącego jakości handlowej artykułów rolno – spożywczych, przez to wskazał, że jest to przesłanka niezastrzająca wysokości wymierzonej kary;

- faktycznie w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ pierwszej instancji literalnie nie odniósł się do wielkości obrotu przedsiębiorcy, niemniej jednak wielkość obrotów strony została uwzględniona na podstawie przedłożonej przez nią deklaracji CIT-8 za rok 2012. Należy podkreślić, że ww. deklaracja była przesłana na wniosek organu pierwszej instancji.

W przedmiotowej sprawie stronie zostały wymierzone dwie kary w łącznej wysokości 5.066,00 zł :

- kara w kwocie 4.566,00 zł (słownie: cztery tysiące pięćset sześćdziesiąt sześć złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego produktu,
- kara w kwocie 500,00 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu produktu nieodpowiadającego wymaganiom w zakresie jakości handlowej.

Prezes UOKiK zauważa, że podstawą wydania decyzji w niniejszej sprawie było stwierdzenie wprowadzenia do obrotu zafałszowanego artykułu rolno – spożywczego oraz artykułu rolno – spożywczego o niewłaściwej jakości handlowej, tj. czynu z art. 40a ust. 1 pkt 4 oraz czynu art. 40a ust. 1 pkt 3 ustawy o jakości handlowej. Zgodnie z ww. ustawą czyny te są zagrożone odpowiednio karami: w wysokości nie wyższej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, nie niższą jednak niż 1.000 zł, oraz w wysokości do pięciokrotnej wartości korzyści majątkowej uzyskanej lub która mogłaby zostać uzyskana przez wprowadzenie tych artykułów rolno-spożywczych do obrotu, nie niższej jednak niż 500 zł.

Za stwierdzone zafałszowanie filetów z dorsza bałtyckiego, mając na uwadze deklarację CIT-8 przedłożoną przez stronę, maksymalna kara jaką można było wymierzyć w niniejszej sprawie to kwota Wymierzona stronie kara stanowi, zatem możliwej do nałożenia w przedmiotowym stanie faktycznym. Natomiast w przypadku filetów z mintaja została wymierzona najniższa możliwa kara. W związku z powyższym, wymierzenie kary w wysokości takiej, jak uczynił to organ pierwszej instancji, zdaniem Prezesa UOKiK, nie daje podstaw do kwestionowania prawidłowości jej wysokości.

W świetle przedstawionych wyjaśnień oraz zebranych dowodów w sprawie zarzut naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, mających wpływ na treść wydanej decyzji, tj. przepisu art. 7, 10, 11, 75§ 1, 76 § 1 i 2, 77§ 1, 80, 107 § 3, w ocenie Prezesa UOKiK, jest bezprzedmiotowy. Akta sprawy dokumentują ustalony stan faktyczny, jego analizę oraz końcowe wnioski organu pierwszej instancji. Z akt tych wynika, że w toku postępowania stwierdzono naruszenie określonych przepisów prawa oraz, że ustalono podmiot odpowiedzialny za popełnienie tego czynu. W przedmiotowej sprawie zostały podjęte wszelkie niezbędne kroki do pełnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy, między innymi poprzez wskazanie stronie przysługujących jej praw, w tym prawa do zapoznania się z materiałem dowodowym i złożenia wyjaśnień. Świętokrzyski WIIH wydając zaskarżoną decyzję zebrał materiał dowodowy wskazujący jednoznacznie na przyjęcie, że ustalony stan faktyczny pozwala na wymierzenie przedmiotowych kar.

W piśmie z dnia 10 lutego 2014 r., strona podtrzymując zarzuty sformułowane w odwołaniu, dodatkowo zarzuciła naruszenie art. 40a ust. 1 pkt 3 i 4 ustawy o jakości handlowej, poprzez ich zastosowanie do spółki prawa handlowego (tj. IGLOTEX Kraków Sp.

z o.o.), która już po wystąpieniu zarzucanych deliktów administracyjnych i po przeprowadzeniu kontroli przez inspektorów Inspekcji Handlowej przejęła podmiot (tj. spółkę IGLOTEX Wodzisław Sp. z o.o.), który wprowadził do obrotu ww. sporne produkty i który był poddany kontroli urzędowej w sytuacji gdy spółka przejmująca sama nie była, ani nie jest wprowadzającą do obrotu ww. sporne produkty, ani też nie była w tym zakresie kontrolowana.

Odnosząc się do powyższego zarzutu Prezes UOKiK wskazuje, że przejęcie spółki IGLOTEX Wodzisław z o.o. z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim przez stronę, tj. IGLOTEX Kraków Sp. z o.o. z siedzibą w Krzeszowicach nastąpiło zgodnie z art. 494 § 1 Ksh. Tym samym spółka przejmująca wstąpiła z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej.

Art. 494 § 2 Ksh stanowi, że na spółkę przejmującą przechodzą, z dniem połączenia, w szczególności (podkreślenie organu odwoławczego) zezwolenia, koncesje oraz ulgi, które zostały przyznane spółce przejmowanej chyba, że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi stanowi inaczej.

Z powyższego wynika, że łączenie spółek prawa handlowego na podstawie art. 494 § 1 Ksh nie odnosi się tylko do zakresu stosunków cywilno-prawnych. Sukcesja uniwersalna przewidziana w art. 494 § 1 wywołuje także skutki w sferze praw i obowiązków publiczno-prawnych (por. wyrok NSA z dnia 20 kwietnia 1999 r. III SA 7091/98,).

Przedmiotem sukcesji uniwersalnej są nie tylko uprawnienia administracyjnoprawne wskazane w ww. art. 494 § 2 Ksh, ale są nim także obowiązki (por. też komentarz Ewy Szczygłowskiej, Tytuł: *Ujęcie zasady sukcesji administracyjnoprawnej uniwersalnej przy łączeniu się spółek prawa handlowego w przepisach kodeksu spółek handlowych. Sukcesja uprawnień i obowiązków administracyjnych LEX*).

Wyłączenie sukcesji uniwersalnej spółki przejmującej bądź nowo zawiązanej „po” spółce przejmowanej (łączyjących się spółkach) w sferze praw i obowiązków administracyjnoprawnych musi wynikać albo z wyraźnego przepisu ustawy, albo z treści decyzji administracyjnej. Charakterystyczne jest przy tym, że decyzją wyłączającą sukcesję administracyjnoprawną może być wyłącznie decyzja, której przedmiotem jest udzielenie zezwolenia, koncesji albo ulgi (por. art. 494 § 2 in fine). Decyzja administracyjna dotycząca innego przedmiotu nie może zatem wykluczyć tej sukcesji. Innymi słowy, sukcesja uniwersalna dotyczy praw i obowiązków administracyjnoprawnych niewynikających z zezwolenia, koncesji albo ulgi, może być wyłączona tylko przepisem ustawowym.

W świetle powyższego IGLOTEX sp. z o. o. w Krzeszowicach przejmując spółkę IGLOTEX Wodzisław z siedzibą w Wodzisławiu Śląskim w drodze sukcesji uniwersalnej stała się też posiadaczem zakwestionowanych filetów z dorsza bałtyckiego i filetów z mintaja, które w dniu przejęcia znajdowały się w magazynie przejętej spółki. Stała się także adresatem decyzji na mocy, której stronie wymierzono karę pieniężną w łącznej wysokości 5.066,00 zł (słownie: pięć tysięcy sześćdziesiąt sześć złotych), na którą składa się:

– kara w kwocie 4.566,00 zł (słownie: cztery tysiące pięćset sześćdziesiąt sześć złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu zafałszowanego produktu,

– kara w kwocie 500,00 zł (słownie: pięćset złotych) z tytułu wprowadzenia do obrotu produktu nieodpowiadającego wymaganiom w zakresie jakości handlowej.

Możliwość uchylenia się od tego obowiązku byłaby tylko wtedy, gdyby tak stanowiła ustawa o jakości handlowej lub Kodeks spółek handlowych bądź w związku z art. 40a ust. 8 ustawy o jakości handlowej ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r., poz. 749 t.j.). Na marginesie należy dodać, że przepisy ordynacji podatkowej w rozdziale 14 „Prawa i obowiązki następców prawnych oraz podmiotów przekształconych” wprost stanowią o sukcesji uniwersalnej w zakresie zobowiązań podatkowych (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 20 kwietnia 1999 r. III SA 7091/98).

Prezes UOKiK podkreśla, że przytoczone w piśmie strony decyzje wydane zostały na innym gruncie prawnym niż w niniejszej sprawie, dlatego też nie mogą stanowić punktu odniesienia dla niniejszej sprawy.

Przedstawiona wyżej argumentacja Prezesa UOKiK czyni pozostałe wywody strony użyte w piśmie z dnia 10 lutego 2014 r., jako niemające istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Wobec powyższego, zawarty w odwołaniu wniosek strony o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania pierwszej instancji w całości należy uznać za niezasadny, a postępowanie organu pierwszej instancji w tym zakresie za prawidłowe.

Wniosek strony z dnia 15 lutego 2014 r. o stwierdzenie nieważności decyzji Świątokrzyskiego WIIH nr 95/2013 z dnia 23 grudnia 2013 r. (nr akt: BŻ.8361.239.2012) zostanie rozpatrzony w odrębnym postępowaniu.

Zgodnie z art. 40a ust. 6 i 7 ustawy o jakości handlowej, karę pieniężną, o której mowa w sentencji decyzji, stanowiącą dochód budżetu państwa, należy wpłacić na rachunek bankowy Wojewódzkiego Inspektoratu Inspekcji Handlowej w Kielcach w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o wymierzeniu kary stanie się ostateczna.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zgodnie z art. 5 ust. 2 ustawy o Inspekcji Handlowej, jest organem wyższego stopnia w stosunku do wojewódzkich inspektorów Inspekcji Handlowej. Zatem, w myśl art. 127 § 2 Kpa w związku z art. 1 ust. 3 ustawy o Inspekcji Handlowej, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest organem właściwym do rozpatrzenia wniesionego odwołania.

Zgodnie z art. 138 § 1 pkt 1 Kpa organ odwoławczy może utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję.

Biorąc powyższe pod uwagę Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł, jak w sentencji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna w trybie postępowania administracyjnego.

Pouczenie

Zgodnie z art. 52 § 1, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270 z późn. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga wnoszona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Do należności pieniężnych nie uiszczonych w terminie stosuje się przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r., poz. 749 z późn. zm.).

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymują:

1. Maria Nowakowska
Kancelaria Radców Prawnych Żelaznowski & Słowiński s.c.
ul. Abrahama 23
81-825 Sopot
pełnomocnik
IGLOTEX – Kraków Sp. z o.o. z siedzibą w Krzeszowicach
2. Świętokrzyski Wojewódzki Inspektor Inspekcji Handlowej w Kielcach
3. a/a